Ч. 8 Пятниця 11 (24) січня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ческо-німецкі переговори. — Англійский парлямент. — Франция і Марокко.)

П. Міністер президент розпочав вступні переговори з заступниками німецкого і ческого народу в язиковій справі. Ті переговори мають підготовити основу до спільної конференциї заступників обох народностий. Не відомо ще нічого певного про успіх тих вступних переговорів, анї про проґраму переговорів намірено конференциї, длятого було би передвчасно говорити про невдачу єї. Обі сторони інтересовані стоять на давнім становищи, а з дотеперішних вістий про одну і другу можна хиба бачити певну неясність що до домагань. Правду сказавши, лише Всенїмці зразу заняли ясне і послїдовне становище — ґерманїзациї і нїмецкої державної мови, однак ті питаня не будуть предметом конференциї і задлятого й Всенїмці не являть ся в ній. Инші нїмецкі сторонництва не знають властиво, які они мають ставити домаганя, а бодай доси їх не висказали. — Так само нема і в молодоческім таборі ясности, хоч язикове питанє від трийцяти лїт є предметом безчисленних і основних розвідок і переговорів. Найспособнїйші люди ческого народу обробляли теоретично і практично язикове питанє, і можна було сподївати ся, що в тій справі є вже якийсь вироблений певний погляд. Скоро заповіджено скликане ческо-німецкої конференциї, поручив ческий клюб одному із своїх членів виложити домаганя ческого народу в пропамятнім письмі. Тої задачі підняв ся посол, совітник кр. суду др. Пантучек, теоретично і практично сбразований правник. Він написав пропамятне письмо, одобрене клюбом, котре передано міністрови-президентови, щоби сей мів домаганя Чехів порівнати з домаганями, які мали єму подати Нїмці. Небавом після того др. Пантучек мав на зборах сторонництва в Празї промову про язикове питанє, а єго річ неперечно згоджувала ся із змістом пропамятного письма. Єго виводи зміряли до того, що домаганя Чехів до повного утраквізованя (двоязичности) державних урядників в Чехав, як они були виражені в язикових розпорядках гр. Баденього, зовсім оправдані, однак для милого спокою в краю і державі належало би вдоволити ся взаїмностию одноязичности у внутрішнім урядованю. Др. Пантучек не сказав нїчого иншого як др. Кайцль перед трема роками, а тим часом прагский виконавчий відділ молодоческий з дром Скардою на чолі виступає проти сего погляду. Нема сумніву, що така суперечність в ческім таборі не причинює ся до піддержки єго поваги. Длятого з віденьского клюбу молодоческого вийшла остра на то відповідь, що наколи се становище не є відповідне, то най др. Скарда ліпше то зробить. Др. Скарда змiркував і зробив легкий відворот, але єго попереднє виступленє збаламутило многих.

В анґлійскім парляментї веде ся тепер дискусия над адресою до короля. В дискусиї між иншими забирав слово міністер Бальфур і відповідав на закиди, немов би правительство не досить скоро виповнило бажаня Кіченера, котрий домагав ся нових відділів войска. Бальфур заявив, що минувшого року вислано до полудневої Африки 81 тисячів людий і 129 тисячів коний. Міністерство війни ще ніколи не перевело такої тяжкої задачі як тепер. Кіченерови післано навіть більше войска, як він жадав. Бесїдник відпирає отже неоправдані закиди, які можуть хиба лиш ослаблювати повагу Анґлії. — На питанє одного посла підсекретар Кренборн відповів, що цїлию Анґлії, до якої стремить єї політика в Азиї, єсть удержанє дотеперішного положеня. Удержанє на дальше теперішних великих політичних і торговельних користий Анґлії в Персиї цілком не мусить попсувати єї добрих відносин до Росиї.

У францускім парляментї промавляв оногди міністер справ заграничних Делькассе між иншими і про справу Марокка, де ладить ся новий заколот. Іменно на полудньово-західній границї Альжиру напали Мароккаңцї на французке войско і убили двох офіцирів. Франция супротив того жадає від Марокка перепросин і відшкодованя та покараня напастників.

---

8) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

— Я знаю два роди ненависти. Одна єсть ненависть чоловіка до чоловіка, і ту я в собі придушив, поборов, убив, — ой, та й по якій тяжкій борбі! Колись зазнав і я єї огірченя, і ділав так, як ті нерозумні оси, котрі все таки жалять, хоч тратять житє від того. Але ось дали менї боги прожити богато днів, значить ся, научити ся богато, і я знаю, що із всїх сильних спонук, які зворушають наше серце, лиш одна належить зовсїм до Сета, до злого духа, а то ненависть чоловіка до чоловіка. Захланність може викликати пильність, змислова хіть може видати благородний овоч; але ненависть, то все нищить, а в серци, котре она наповняє, росте все благородне замість до сьвітла, взад, у землю і в темноту. Все можуть боги простити, лиш не простять ненависти чоловіка против чоловіка! — Але єсть ще й другий рід ненависти, котра подобає ся богам, а котру ви повинні плекати в своїх грудех, як і я не хотів би, щоби єї не було в моєї груди; а то ненависть до всего, що стає на перешкоді розвоєви ясноти і добра і чистоти, то ненависть Горуса до Сета. Нехай боги мене за то покарають, коли я ненавиджу королївского проводиря Паакера, котрого батька я любив; але нехай духи темноти вирвуть менї отсе старе серце з груди, колиб оно не гидилось тим, що приносить з нечистим, захланним серцем, в котрого душі шибають єї понурі наклонности, а котрий хоче чвертками зі зьвірят та збанами вина купити собі у богів щастя земского, так як виторговує ся від купців якусь одежину або якого осла. — Паакерові жертви не можуть радувати богів небесних так само як тебе, гороскопе, не зрадує посудина повна рожевого олійця, в котрім би плавали скорпіони та їдовиті змиї. Я проводив довго молитви сему чоловікови, але не чув ніколи, щоби він просив о які благородні дари, а тисячі разів просив о згубу того чоловіка, котрого він ненавидить.

— В найсьвятійших молитвах з давних часів, котрі ще нині кождий відмавляє, — відозвав ся на то гороскоп, — просимо богів, щоби они дали нам під ноги наших ворогів, а до того ще чув я нераз як Паакер молив ся щиро за своїх родичів.

— Ти преці єрей, — сказав на то Ґаґабу, — і на жаль не знаєш, чи не хочеш знати, що під ворогами, о котрих згубу ми просимо, розуміє ся лиш духів тьми, і ті народи заграничні, що могли би шкодити Єгиптови. За своїх родичів молив ся Паакер? Та й буде молити ся за своїх дітий, бо они будуть єго будучностию так само, як родичі суть єго минувшостию. Як би він мав жінку, то й за ню приносив би жертву, бо она була би половиною з єго власної теперішности.

— А мимо того всего, — відповів гороскоп Сефтах, — осуджуєш ти королївского проводиря за остро, бо хоч він і родив ся під щасливими знаками, то все-таки відмовили єму всего, що робить молодість щасливою. Ворог, о котрого згубу він просить, єсть Мена, поводатор короля. І дїйстно, він би мусів бути надлюдски благородним і ділати як не мужчина, як би желав добра тому чоловікови, що позбавив єго красної женщини, котра була призначена для него.

— Як же то могло так стати ся? — спитав один з єреїв з Хенну. — Заручини суть преці сьвятими.

— Паакер, — відповів на то гороскоп, — полюбив був з цїлою силою свого неподатливого, але пристрастного і упертого серця, свою перву сестру Неферт, найкрасшу дівчину в Тебах, доньку Катуті, сестру єго матери, і єму обіцяли, що віддадуть єї за него. Аж ось батько єго, з котрим він ходив в похід, був в Сириї смертельно ранений. Король був при смерти героя, і вволив єму єго послїдну просьбу, та надїлив Паакера єго достоїнством. Він привіз мумію свого батька до Теб, казав єї по княжескій похоронити, і заким ще жалоба скінчила ся, мусів вертати назад до Сириї, де він, підчас коли король вернув назад до Єгипту, мусів для него розвідувати нові сторони і мав длятого повно роботи. Наконець міг вже й він вернути з війни до дому та мав надію, що

Допись.

З Станиславова.

(„Народний Дім“ в Станиславові).

Загальний збір членів „Народного Дому“ в Станиславові, товариства зареєстрованого з обмеженою порукою, вибрав в дни 29 грудня м. р. до Ради надзираючої: 1) о. дра Івана Гробельского, крилошанина капітули в Станиславові (предсідатель Ради), 2) Станислава Стеблецкого, ц. к. радника судового в Станиславові (заступник предсідателя), 3) Олександра Тимкевича, ц. к. авскультанта судового в Станиславові (секретар), 4) Ігната Полотнюка, управителя катедрального хору в Станиславові (заступник секретара), 5) о. Єроніма Бариша, пароха Угринова (контрольор), 6) Стефана Гаврилова, ц. к. надконтрольора податкового в Станиславові (контрольор), 7) о. Кассіяна Куніцкого, совітника епископскої консисториї в Станиславові, 8) Романа Заклиньского, ц. к. учителя школи вправ в Станиславові, 9) о. Зенона Шепаровича, пароха в Колодіївці, 10) Йосифа Гурика, господаря і посла соймового в Угринові.

Рада надзираюча іменувала за згодою загального збору директорами: 1) Дра Йосифа Партицкого, канд. адвокатури в Станиславові, (ведене заряду), 2) Дра Володимира Яновича, лікаря в Станиславові (ведене каси), 3) Осипа Добровского, асистента жел. держ. в Станиславові (ведене книг і контроля каси).— Дирекция оголошує отсим, що розпічне урядоване з днем 25 н. ст. січня 1902 і буде урядувати кождої середи і суботи від 8 до 9 години вечером в льокали товариства „Руска Бесіда“ в Станиславові ул. Собіского 28. — Заяви приступленя приймають всі три члени дирекциї, статут висилає ся на жадане. — Грошеві посилки мають іти на руки ведучого касу дра Володимира Яновича, лікара в Станиславові, ринок. — Вписове 5 К, один удїл 25 К.; сплату удїлу ратами позваляє дирекция. — Члени вже вписані зволять зголосити ся в найблисших днях до дирекциї за-для полагодженя формальностий. Дирекция „Народного Дому“ в Станиславові.

Новинки.

Львів дня 23-го січня 1902.

— Ц. к. краєва рада шкільна на засіданю дня 13-ого с. м. іменувала в народних школах Бр. Борачкову управителькою і Ольгу Кирчівну старшою учителькою 4-кл. жін. школи в Перегиньску; Андрея Маренина старшим учителем і Марию Кульчицку мол. учителькою 4-кл. мішаної школи в Яворові; Йосифа Конарского директором 3-кл. школи видїлової мужескої полученої з 4-кл. народною в Н. Санчи; Івана Дякова директором 3-кл. школи вид. муж. полученої з 4-кл. народною в Яворові; Алекс. Мадиду і Бр. Пижанковского учителями 3-кл. школи видїлової муж. в Яворові; Діонізия Кульчицкого і Івана Вербового ст. учителями 4-кл. школи народної мужескої полученої з видїловою в Яворові; Каз. Сікорску мол. учителькою в Щаковій; Теклю Боровецку управителькою, Л. Ходоровску ст. учителькою і В. Гаевского молод. учителем в Хшанові; Й. Магеру управителем 4-кл. шк. в Бобовій; Йос. Дмитрова ст. учителем 4-кл. шк. в Князьолуці. — Управителями 2-кл. шкіл: Ед. Баніцкого в Волї русинівскій; Юл. Мілевского в Кшешові. — Мол. учительками 2-кл. шкіл: Ст. Ґерліхівну в Уяновицях; В. Найманівну в Скшидльній і А. Скшиванківну в Добрій. — Учителями і учительками 1-кл. шкіл: М. Марашевску в Язеници польскій; Кл. Млинарску в Камениці; Д. Нейстейнівну в Улїцку-Середкевич „на Мазурах“; І. Мацілка в Оніці; А. Кнуркевичеву в Міховій; К. Васяновичівну в Журатині; А. Шолтінянку в Гуті полоневцкій: Ст. Градецку в Вербановій.

— З львівскої аепархиї. На конкурс розписані: Колівка дек. бережаньского з речинцем до 5. н. ст. лютого, а Кутище дек. залозецкого і Білоголови дек. зборівского з речинцем до 21. н. ст. лютого. — Презенту на Ходовичі дістав о. Йос Бандура з Слобідки. — Титул совітника митроп консисториї одержав о. Алекс. Левицкий з Олеська. — Архієрейскі грамоти, з правом уживаня експозиторий крилошаньских одержали оо.: Володим Коновалець з Малехова, Ник. Копач з Білого Каменя і Лев Тарнавский з Підлися. — Конкурсовиї іспит зложили оо.: Артемій Авдикович, Володим. Андрухів, Мих Абрагамовский, Вільг. Белкот, Володим. Винярский, Алекс. Григорович, Мирон Гуглевич, Лука Демчук, Ів. Зазуляк, Ісид. Зельский, Макс. Кинаш, П. Кордуба, Вас. Кушнір, Лев Левицкий, Володим. Ленцівский, Йос. Мартинець, Викт. Несторович, А. Оджиньский, Григ. Паньчишин, Ник Рицар, Каз. Савицкий, Євст. Скоморовский, Володим. Гургула, Мих. Яцкевич. Ю. Гаврисевич і Яр. Янкевич. — Літургійні стипендиї з фондациї бл. п. Григ. Шашкевича одержали оо.: Володим. Чайковский сотр, в Колтові. Стеф. Івасик сотр. в Острові, Пет. Латиньский парох в Телячім, Ів. Щуровский парох в Струтині вижнім і Володим. Проскурницкий парох в Зарудцях.

— Іспити кваліфікацийні для учителів народних шкіл відбудуть ся в Станиславові дня 17 лютого о 8 год. рано. Подання, заосмотрені в потрібні документи, при долученю виказу перероблених підручників, перебігу житя і поданю точної адреси треба вносити через властиву раду шкільну окружну найпізнїйше до 7 лютого с. р.

— Іспити кваліфікацийні для учителів і учительок до шкіл народних розпічнуть ся перед ц. к. комісиєю іспитовою в Перемишли дня 24-го лютого 1902 о 8-ій годині рано; прошеня о допущене до іспиту нележить вносити до дня 15-го лютого до Дирекциї тої-же комісиї.

— Вибори до ради повітової в Долині відбудуть ся дня 7-го марта з групи сільских громад; 10-го марта з групи міских громад; 12-го марта з групи найвисше оподаткованих, а 14-го марта з групи більших посїлостий.

— Видїл товариства „Руска Бесїда“ у Львові уконституував ся в слідуючий спосіб: головою вибраний проф. Вол. Шухевич, заступником голови Іл. Кокорудз, господарем і касиєром о. Темницкий, референтом театральним Ник. Заячківский, а секретарем др. Яр. Олесницкий.

вже буде міг повінчати ся з Нефертою. Гнав кіньми, що аж гинули єму по дорозі, щоби лиш борше приїхати туди, куди єго серце тягнуло; але вже в Рамзесовім місті Таніс довідав ся, що заручена з ним своячка стала жінкою другого, найкрасшого і найхоробрійшого мужчини у войску, благородного Мени. Чим цїннїйша річ, котру маємо надію назвати своєю, тим і більше оправданий гнїв на того, котрий нам єї відбиває і уміє собі присвоїти. Паакер мусїв би був мати в своїх жилах хиба жабячу кров, як би він був простив Меві, замість ненавидїти єго, на то й сотками жертвував нашим богам рогату худобу, щоби звернути їх гнїв на того, що позбавив єго щастя.

А коли ви єї принимали і знали на що, то ділали нерозумно і несправедливо — відозвав ся Ґаґабу. — Як би я того не розумів, то я би певно не служив такому божкови, що готов за заплату іти на поміч найпоганїйшим людским забагам. А се всевідущий дух, котрий після вічних законів править сьвітом, не знає нічого о тих жертвах, що скобочуть лиш ніс злого. Скарбник тїшив ся, коли в наші загороди заганяно красну, гладоньку худобу; але Сет тер собі з радости свої червоні руки [1], коли він єї принимав! Ви приятелї чули ті проклони, які Паакер виливав на наші голови мов би ті помиї, що ставить ся свиням. Він просив богів, щоби спослали пошесть та заразу, недолю і смерть на Мену, а бездітність і біль серця на ту бідну, красну женщину, котрій я дійстно не дивую ся, що волїла боєвого коня, як гіпопотама, волїла Мену, як Паакера.

Але боги уважають єго жалї чей більше оправданими і строгійше осуджають нарушенє заручин як ти — сказав скарбник — бо Неферт через чотири роки свого подружа жила лиш кілька недїль зі своїм чоловіком, що вічно їздить і лишила ся бездітною. Не можу того зрозуміти, як ти, Ґаґабу, що звичайно оправдуєш в таких случаях, коли ми проклинаємо, можеш так безпощадно осуджувати одного із найбільших добродїїв нашої сьвятинї.

— А я то дуже легко розумію! — відозвав ся старий — як ви, що звичайно так легко проклинаєте, можете того, того — ну, назвіть єго як хочете, так цяльно оправдувати.

— Бо він нам потрібний в теперішних часах — сказав гороскоп.

— Нехай би й так! — сказав на то Ґаґабу тихійшим голосом. — Та й я думаю ще єго ужити, так, як єго від многих літ уживав старший єрей для добра нашої загроженої справи, бо й болотниста дорога добра, коли веде до цїли. Таже й боги ведуть злим до доброго; але чи длятого маємо то, що зле, називати добрим, а то, що погане, красним? Уживайте собі королївского проводиря як хочете, але длятого, що він вам дає жертви, не забувайте оцїняти єго після єго чувств і діл, коли хочете називати ся сьвітлими і знаючими тайни. Нехай згонить і всю свою худобу до сьвятинї, нехай висипле все своє золото до нашої скарбони, але не оскверняйтесь тою гадкою, що дари з такого серця, з такої руки суть богам милї! Передовсім — а голос старого набрав при сих словах щирости, походячої із серця — передовсім не вмавляйте в блудячого чоловіка — а ви все ще так робите — що він іде доброю дорогою, бо вашим, бо нашим першим обовязком, мої приятелї, єсть вести до доброго і праведного душі тих, що нам повірені.

— О мій учителю — відозвав ся на то Пентаур — як лагідною єсть твоя строгість!

— Я вам показав погані боляки того чоловіка — сказав старий і встав та пустив ся виходити — від вашої похвали они стверднуть, від вашої нагани они змякнуть. А як вам не сподобає ся сповнити тут свій обовязок, то старий Ґаґабу прийде колись зі своїм ножем, переверне недужого і буде їх вирізувати!

Гороскоп підчас тої бесїди старця здвигнув кілька разів плечима, а тепер, звертаючись до єреїв з Хенну відозвав ся: Ґаґабу то старий, мягкого серця шалїй і ви тут чули від него бесїду, яку може виголошує і у вас неоден з молодших писарів, що мають стати єреями. Єго думка чиста, але він часто задля дрібниць забуває на важнїйші річи. Амені скаже вам, що й межи нами не зважає ся на десять або й сто душ, скоро розходить ся о добро всїх.

Глава пята.

Минула була ніч, котрої княгиня Бент-Анат зі своїми супровідниками цукала до брами Сетівого дому.

По сьвіжім раннім воздусї настала була спека, котра розходила ся від того темно синього, без одної хмарочки неба, що як би розпалена зелїзна баня піднимало ся над землею. Людске око не важилось глянути на той аж надто сильно сьвітячий кружок в горі, котрого проміне ломило ся в дуже мілкім білым порохи, що літав у воздусї понад повним гробів зубїчем гір, котрі окружали місто померших від заходу. Вапнисті скали білїли ся так, що аж за очи від них ловило, воздух дрожав мов би під ним що горіло, тінь ставала щораз коротша, але тим виразнїйша в своїх зарисах.

Всї ті зьвірята, що вечером оживляли некрополю, поховали ся були до своїх криївок. Лиш люди ставили опір спецї лїтного дня. Не питаючи нічого порались они коло своєї роботи і лиш на хвильку клали на бік свої знаряди, щоби відоткнути, коли від ріки, що була значно прибула, повіяло холодним вітром.

Пристань, де ставали судна, що приходили із всхідних Теб, була повна сьвяточно украшених барок і лодий призначених до перевозу.

Залога барок, що належали до єрейскої спілки і гребцї та керманичі тих лодий, що належали до знатнїйших людий, спочи-

---

[1] Барва Сета-Тифона (злого духа) була червона, а все зле називало ся червоним. Рудих людий уважано за тифоньских.

— З Станиславова пишуть: Заходом товариства „Руска Бесїда“ в Станиславові відбудуть ся в четвер 6-го лютого с. р. вечерницї з танцями в комнатах станиславівских народних товариств і в великій примежній сали при ул. Собіского ч. 29 (давне касино войскове). Початок о годинї 8-ій вечером. Вступ за запросинами від особи 3 К. Білет родинний для 4 осіб 10 К. Для пань стрій вечерковий або народний, для панів балевий.

— Читальня в Панасівцї, повіта брідского, котра вже від кількох лїт упала, розвязала ся тепер — як о тім доносить тепер бувший єї голова Кіндрат Корний — і перестала вже істнувати.

— Обкража церкви. Невислїджені доси злодїї обікрали дня 30-го м. м. церков в Звинячи горішнім, турчаньского повіта. Злодїї дістали ся до церкви вікном і розбивши скарбону, забрали готівкою 56 корон. Замітна річ, що се в турчаньскім повітї вже трете село, в котрім окрадено церков.

— Огнї. Дня 7-го с. м. вибух огонь в Хоростци, повіта бережаньского та знищив всї будинки господарскі разом зі знарядами та запасами збіжа і паші господарів Осипа Рудого і Івана Василини. Шкода виносить 8860 К і була обезпечена на 1800 К. — Дня 8-го с. м. згоріли всї запаси збіжа і паші в Плаучи великій у Ґуди Вайсмана. Шкода виносить 4000 корон і була майже цїла обезпечена.

— Самоубийство. З Любачева пишуть: Дня 20 сїчня відобрав собі тут житє поручник 89-го полку піхоти Ференї, застріливши ся з револьвера. Полишив по собі жаль, бо був чоловіком честним і добрим для вояків.

— Сантос-Дімон, звістний воздухоплавець, вибирає ся сими днями в подорож бальоном понад Середземне море. Він хоче летїти з француского побережа в сторону як Корсика і має надію, що перелетить 60 кільометрів за годину.

— Причинок до вістий про бурю з дня 16 с. м. У Відни в західних сторонах міста добачено, що підчас бурі зрана дня 16 с. м. падав мов би снїг якийсь білий порох. Отже настав погляд, що той порох приніс вітер звідкись з Африки, подібно як торік в марті т. зв. кровавий дощ; дехто знов доказував, що сей порох упав звідкись з гори з простора сьвітового, отже єсть нїби сьвітовим, метеоричним порохом а не земним. Віденьска метеорольоґічна стация доносить, що той порох не походив з Африки, бо вітер дув із совсїм противної сторони, анї так само не єсть сьвітовим порохом, а просто лиш порохом, котрий буря звіяла в горах, в Альпах, і занесла єго аж до Відня. — Така сама буря була також в Каринтиї іменно же в долинї Ляванти. Вечером того дня їхали два поїзди один з Вольфаберґа до Цельтвеґ, а другий в противну сторону тим самим шляхом і мусїли станути серед поля, бо шини були завалені сотками дерев маючими в промірі по 70 до 100 центиметрів, котрі буря з корінєм повиривала і порозкидала.

— Зловили пташка. Свого часу доносили ми, що якийсь вояк з 30 полку зранив тяжко полициянта, котрий арештував був якогось злодїя. Слїдство викрило, що той вояк називає ся Казимир Кузьміньский і єсть нотовавтим злодієм. Ревізия зроблена в касарни викрила богато крадених річий, причім показало ся, що Кузьміньский давав свому фіфрерови в компанїї то рум, то коняки, то всїлякі инші річи приношені з крадежі. Кузьміньского арештовано на цитадели і там замкнено у войсковім арешті. Хитрому злодієви удало ся однакож утечи. Від понедїлка слїдила поліция енерґічно за втїкачем і аж вчера аґент полїцийний Шпанґ арештував Кузьміньского в Замарстинові в помешканю вдовицї Ґдасової. Кузьміньского, котрий був перебраний по цивільному закували сильно і відставили до арешту на цитадели.

— Висїльця в склепі застала комісия, що прийшла була оногди фантувати Ґершона Наса, купця блаватних товарів, лїт 66, мешкаючого при ул. Сонїчній. Нас мав свій склеп при ул. Різницї. Коли комісия прийшла, був склеп замкнений отже думано, що Нас втїк а склеп замкнув. Коли двері отворено на силу, застали в склепі Наса повішеного на гаку від лямпи і вже закостенїлого. Лїкар сказав, що самоубийник повісив ся мабуть ще о 8 год. рано. Причиною самоубийства були клопоти фінансові.

— Поручаємо усїм руским родинам, що мають письменні дїти, запренумерувати для них гарну ілюстровану для науки і забави часопись **„Дзвінок“**, що виходить два рази на місяць, а коштує тілько 6 корон на рік, Адрес Редакциї: ул. Зелена ч. 15. — Є се одинока наша часопись для дїтий, яку видає Руске педаґоґічне товариство, а редаґує єї професор др. В. Пачовский.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 сїчня. З нагоди нинїшного вінчаня архикняжни Єлисавети Мариї відбув ся вчера у архикнягинї Мариї Валериї в цїсарскім бурґу вечер, на котрім був Цїсар, члени цїсарского дому і родина князїв Віндішґреців та мінїстер заграничних справ ґр. Голуховский.

Загреб 23 сїчня. В місцевости Ґоспіц прийшло до кровавих розрухів між Хорватами і Сербами. В друкарни часописи Hrvat підложено огонь. Серби стріляли до поліциї. Побоюють ся дальших розрухів.

Льондон 23 сїчня. Анархісти з Чікаґо грозять, що допустять ся замаху, коли би там схотїв прибути кн. Генрик пруский.

Букарешт 23 сїчня. Мінїстер скарбу Паллядес подав ся до димісиї. По нїм обійме урядоване президент кабінету Стурдза.

Константинополь 23 сїчня. В послїдних 6 днях сконстатовано в Баґдадї 8 случаїв джуми, з котрих 4 скінчило ся смертию.

Курс львівский.

Дня 22-ого сїчня 1902.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
І. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	525·—	540·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	550·—	560·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350 —
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	91·20	91·90
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	97·60	98·30
4½% листи застав. Банку краєв.	99·70	100·40
4% листи застав. Банку краєв. .	92·50	93·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	93·30	94·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·20	92·90
ІІІ. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·70	98·40
Обліґи ком. Банку кр. 5% ІІ ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4½ %	98·60	100·30
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	— —
„ „ 4% по 200 кор.	93·60	94·30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·90	88·60
IV. Льоси.		
Міста Кракова	74·—	80·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53·50	54·50
Угорск. черв. хреста	31·—	32·50
Іт. черв. хрес. 25 фр.	22·10	25·—
Архік. Рудольфа 20К.	92·—	90·—
Базиліка 10 К	18·75	19·75
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

вали, бо гостї, яких они перевезли через Ніль, ішли тепер довгими походами до гробів.

Під якоюсь сикоморою розложив був крамар на столї всїлякі товари до їди і напитки та оцет до холодженя води, а коло него стояли лодкарі та наставники і випрабляли крики граючи у відгадуванє пальцїв [2]).

Богато лодкарів лежало на покладах суден, другі полягали на березї в тїни пальм або таки просто на сонци накривши собі лице бавовняними хустами, що звичайно служили їм замість плаща.

Поміжи спячими ходили довгими рядами один за другим, брунатні і чорні раби і невільники, двигаючи великі тягари; они зносили прислані жертви до сьвятинь і товари, котрі спровадили собі купцї в некрополї Робітники від будівель тягнули на санях тесове камінє вирубане в ломах каміня коло Хенну та Суан [3]). Кількох помічників зливало копаницї водою, щоби сухе дерево не займило ся від того, що під великим тягаром дуже терло ся.

Всїх тих людий при роботї підганяли наставники палицями, а они сьпівали при роботї; але навіть і голос тих, що проводили в сьпіві був якийсь глухий і охриплий, хоч звичайно вечером, коли трохи поживили ся і мали спочивати, було їх далеко чути. Від полудневої спеки висихало їм в горлї.

Хмари комарів сунулись за тими мученими людьми, котрим однаково було чи їх комарі кусають, чи наставники бють палицями, та летїли за ними аж до самої середини міста померших, а там ще кидались на них мухи та оси, котрих тут була тьма тменна, що обсїдала буди з мясом, городниною, медом та всїлякими ласощами, або роїла ся коло різниць, і місць, де варено страви або смажено рибу. А тут мимо полудневої спеки і воздуха, повного пороху та всїляких запахів, котрим аж трудно було віддихати, було дуже гутірно і порало ся богато людий.

Чим близше було до Лібійских гір, тим робило ся тихійше, а понад північно західною долиною, де від полудневої сторони батько пануючого короля казав був витесати собі глубоку гробницю, так було тихо як би там все вимерло; лиш каменярі в закопі вирубували гробницю для живучого короля.

До сеї яруги була побудована нова дорога. При вході до неї стояли скали, що нїби творили браму, котрою мимо спеки дня в'їзджала мала але пишно вистроєна громадка людий.

Чотири стрункі жезлоносцї, нїби ще хлопцї, нїби вже молодцї, лиш в запасках і в хустках із золотого брокату, що звисали їм з голови аж на плечі, бігли поперед походу. Сьвітло сонця відбивало ся від їх гладонького червонобрунатного, вохкого тїла а їх елястичні голі ноги ледви дотикали ся каміня.

За ними котив ся хорошенький віз на двох колесах, перед котрим нїби танцюючи бігли два каштановаті конї покивуючи на малих головках червоними і синими китицями пер, а своїми красно вигнутими шиями і довгими хвостами нїби показували, як они гордять ся упряжею, повною срібних та золотих прикрас та й тим, що ними повозить красна княгиня, Бент-Анат, донька Рамзеса, котрої мала ручка ледви що слїд рушала поводами.

Два молоді мужчини, убрані як ті, що бігли попереду, ішли за возом і несли привязані до довгих лїсок війки з білих як снїг струсиних пер, та засланяли ними личко своєї велительки від палючого проміня сонця.

(Дальше буде).

[2]) Гра та єсть ще до нинї в Італїї і називає ся „мора“; один показуючи пальцї, має вгадати, кілько покаже другий, щоби всїх разом було пять.

[3]) Нинїшне місто Асуан коло першого водоспаду Ніля.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-російского**

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Греции, Швеции і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10 —	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5 —	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирниці з Самаританкою *Караччі'ого* величини $37^1/_2$×63 цм. 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за посліплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабільского,** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускі).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).